

— Машраб ака, ҳозир иқтисодий муқтақиллик ҳақида гап кўп бўлапти...

— Муқтақилликда гап кўп, албатта. Яқинда бўлиб ўтган Ўзбекистон Олий Шўросининг сессияси юракларга умид уруғини сочди...

— Етмиш йил давомида инсонни ўзининг инсоний хусусиятларидангина эмас, неъматларнинг энг буюғи бўлган умрдан ҳам жудо қилишга уриндик...

— Гапнигини бўламан, Машраб ака. Очигини эйтироф этти керак, одамларнинг тўйиб оқват истеъмол қилмаётгани...

— Ўзбек бино бўлибдики, топанни тутганини бир куни келиб, элга едириб келган. Нега энди у минг йилликлар давомида ривож қилиб келган анъаналаридан воз кечиши керак?

раҳбарларнинг жонқурлиги ҳам қамқил қилади, менимча. — Дароҳа, қанот жуфт бўлади. Иқтисодий муқтақилликка эришган билан маънавий муқтақиллик ўз-ўзидан келиб қолармики?

— Ҳар ҳолда муқтақиллик қадами, майли у хато қўйилган бўлсин, асло журъатсиз бўлмастаси лозим. Хатони тузатса бўлади, лекин журъат бахш этиши қийин...

...Биз фақат маъмуриятни айб-лашга ўрганиб қолганимиз. Менинг ўзим ҳам Тошкентда ҳеч нарса ўзгармапти, деб бир неча марта айт-

ШОИР, ДРАМАТУРГ, ПУБЛИЦИСТ МАШРАБ БОБОЕВ БИЛАН СУҲБАТ

деганда биз фақат сталинча ифодани тасаввур қилмадик. Сталин замони ўтган экан, бу иборани ҳақиқий назмунида ҳам ишлатса бўлар...

— Гап тарих ҳақида бораётган экан, яна битта муаммо устида тўхталасан дегандим. Александр II даврида ташқи ишлар вазирини эитиб тайинланган А. М. Горчаков «Россиянинг келажиги Ўрта Осиёда» деб айтганди...

— Гап яна чайналас экан, маънавий муқтақилликка қориб тақаладида. Олиларнинг, муқтақилликнинг, сиз билан бизнинг фуқаролик даражамизга бориб тақалади...

Иқтика мисол. Рига шаҳрининг кенчи рўномаси «Ригас балсыннинг (латиш ҳамда рус тилларида чиқади) ходимлари шаҳар фирка қўмитаси раҳбарларининг талабига энди ки қилганликлари учун шаҳар фирка қўмитаси рўномасини ялти қўйди...

ҳафталигининг 16-сонида Бутуниттифоқ телевидениеси Ахборот бош редакциясининг Бухаро муҳаррири Э. Сағалевнинг ёзишича, барча томошабинларнинг меҳрини қозонган «7 кун» кўрсатувини тиклаш учун раҳбарлар фақат А. Тихомиров чиқмаса розилик бермасди, дейишди...

— Мен бу мисоллар билан сизларни ҳам фақат исёнга чорламоқчи эмасман. Яна маънавий муқтақиллик масаласига қайтиб, журналистларнинг ҳам кесб, ҳам фуқаролик бурчи, унга садоқат масаласини эслатиб қўймоқчиман...

Гап журналистларга келиб тақалган экан, уларга ҳам бир гинанини айтиб кетай. Афсуски, журналистларнинг (юқоридеги тилга олининг рўномалар, «Муштум» ҳамда сузингорнинг, хусусан «Оқшом тўқинлар» эшиттиришларининг журналистларидан ташқари) на иқодиий, на фуқаролик изланишларини намойиш қилишяпти...

— Яна битта гап. Шу пайтгача Бантрия, Спитомен деб келдик. Аслида Бантрия — Боги Турон, Спитомен эса Чапақай (Чапага томон, Шелле Таман) экан. Тарихимизнинг бузилган тилини тўғрилаб қўйиш пайтиб келганга ўхшайди.

— Бу ҳам яна ўзинизга, фақат ўзинизга, ўзининг ватанпарварлик, фуқаролик бурчинини қай даражада англашинизга боғлиқ. Бир ривоят. Бир киши «худо берса ойма...

қилибдида, қирлик ортидаги жағра бориб ётибди. Бир кун ётибди, иккинчи кун ётибди... Катта тўй бўлган экан, одамлар қолган-қутган нарсаларини олиб чиқиб, ўша жарликка улоқтириб беришяпти...

— Бир пайлар ўзбек хотин-қизлари орасида ишчи, олима ва раҳбар-кадрлар етишиб чиқсин, дедик. Бу яхши ташкилот эди. Аммо ҳамма яхши нарсанинг бир ёмон томони бўлади. Аянича, зуриятликка йўл қўйилса, Мана шундай бўлар-бўлмас ура-уралар оқибатида хотин-қизларга унча-унча эриш-заҳмат етди...

— Ўзбек аёлининг ақволи — юрагининг оғриги. Нафақат менинг юрагининг оғриги, жамиятимизнинг хусусиятини белгилаб турган оғриқ ҳам. Аёл — ҳаёт манбаи, ўзгаллик манбаи. Лекин биз унинг қай ақволга солиб қўйганимиз? Аянича, қишлоқ жойларида. Шаҳарлик аёлларнинг ҳаёти кўнгилдагидек демократ эмасман, аммо қишлоқ аёлларининг ҳаёти, кўрган кўнига асло

ганман. Лекин, мана, Тошкентда энг қийин (моддий сарф-ҳаражат жиҳатидан) ишлардан бири — жойларнинг, кўчаларнинг номларини ўзгартириш, уларни ягона миллий шаклда бериш ишлари жадаллик билан олиб бориляпти...

— Булардан ташқари яна бир омилни айтмасдан бўлмайди. Бу — яна ўша, маънавий муқтақилликнинг етишмаслиги деб биланман. Бир-икки нисол мисол. Бундан беш-олти йил бурун Болтиқбўйи жумҳуриятларидан бирининг ёзувчилари баёнот эълон қилишди...

— Яқинда мен ҳам шундай ачинарли ҳолингизни гувоҳи бўлдим. Телевизорда Фитрат тўғрисида кўрсатув берилди. Мўҳбир жуфт кўп толибдан «Фитратни биласизми?» деб сўраган эди, Биронгаси ҳам биланми, деб жавоб беролмасди...

— 1968 йилда «Тирки сатрлар» деган китоб нашр қилиниб, унга Чўлпон, Фитрат сингари қатарли қилинган шoirларнинг шеърлари қилинган эди. Китоб босмаҳонадан чиққон дўқонларга етмасданқоқ бошига муаллифларнинг кўни тушиди...

— 1968 йилда «Тирки сатрлар» деган китоб нашр қилиниб, унга Чўлпон, Фитрат сингари қатарли қилинган шoirларнинг шеърлари қилинган эди. Китоб босмаҳонадан чиққон дўқонларга етмасданқоқ бошига муаллифларнинг кўни тушиди...

Саволларингизга, эҳтимол, бево-сита жавоб бермаётгандирман. Бирок, барча муаммо — дўстлик ҳам, байналмилалчилик ҳам, жумҳуриятдаги ишсизлиги бошқа жойлардан келтирилётган ишчи кучлари ҳам...

— Яқинда мен ҳам шундай ачинарли ҳолингизни гувоҳи бўлдим. Телевизорда Фитрат тўғрисида кўрсатув берилди. Мўҳбир жуфт кўп толибдан «Фитратни биласизми?» деб сўраган эди, Биронгаси ҳам биланми, деб жавоб беролмасди...

майди. Гап шундаки, одамларнинг китоб ўқишга вақтлари, ундан кейин... рағбатлари йўқ. Турмушнинг оғир юки уларни шу ақволга солиб қўйган. Навоий бобо даврини эслайдиган бўлсак, шоир ўзувчилар билан китобхоналар ўртасидаги алоқага эмас, ёзувчиларнинг ўзаро алоқаларига тўхталасан бўлади...

Сабобларидан бири юқоридеги айтилди: турмуш. Уқийдиган китоблар кам, жуфта кам бўлса-да, ҳар ҳолда бор. Лекин ўшлар, турмушнинг қийинчилигидан ташқари, турмушнинг энгил-тақлиги, маънавиятсизлиги тўғрисида ҳам китоб ўқимай қўйишган...

— Навоий даврига қараганда, ёзувчи, шоирлар билан китобхоналар орасида ҳозир ўзини пайдо бўлганга ўхшайди. Бунинг оқибатида маънавий бойлигимизга путур етмаётганини кўряпти...

— Бу ҳолни тузатиб бўладими? — Бу ишни мактабдан бошлаш лозим. Уқув дастури ҳозирча мавзу

Демак, халқимизнинг бу қадар аянчи ақволга тушиб қолишида унинг ҳалол меҳнат билан, оғир, қора меҳнат билан топан ноини еяётган билан — жонининг ҳузурини, инсик уй, тўки дастурхонини, унвоно нишондек арзон садақани, мансаб курсисини ўйлаб, ҳар қандай ялтоқликдан, ҳар қандай хизматдан, ҳар қандай мунофиқлиги ҳар қандай ёвузлиқдан қайтмайдиган эътилолар, меҳнат, фан арбоблари, мансабдорлар айбдор.

— Лекин уларнинг юзига бирданга қора чаппаш, инсофдан эмас, менимча. Қаррдаир ўнган эди: «Тарихини билмаган одам саводсиздир». Худуд шу калтабиллар тўғрисида озор келмайдимики? Навроўдек қадимий байрақини ҳам ўшлар таққиқлаган эмасмики!

— Бу саволга бирданга ҳа, деб жавоб беролмайман. Чунки, Навроўзи таққиқлаган одамларнинг ҳаммасини ҳам саводсиз деб бўлмайди. Улар шунчаки, мансаб курсисини учун ҳар қандай пастқошликка тайёр майда одамчалар эди. «Халқ душмани»

Бепоен менинг Ватаним Оренбурглик бир ғуруҳ ёшларни қадимий пантомимо санъатига бўлган муҳаббат ягона бир дастага бирлаштирди. Бу даста Оренбург халқ ижодиёти илмий-методик марказида фаолият кўрсатади...

